

писано по погрѣшка, намѣсто *биломъ*, съ което би могло да се сравни тогава чув. *пилик* (5). Дилом възбужда вече съмнѣние по своето окончанье.

6. **Тивиремъ** „бихъ могълъ да съпоставя“², казва Радловъ, съ тат. *жигирмъ* (20), кирг. *дорма*, телеут. *жигирмъ* (*tjigirmä*), произнася се *чагърбъ*. По-правилно би било да се пише тая дума тивирем. Въ такъвъ случай бихме имали тукъ прѣходъ на г въ в, какъвто прѣходъ, ако и рѣдко, се срѣща въ татарскитѣ нарѣчия, напр. тат. аг прѣминава въ киргизкото ау. У барабинцитѣ се срѣща срѣднъ звукъ между двата: ав, бараб. *јаган* (лошо време), кирг. *даун*; агз (уста), бараб. *авыз*. кирг. *ауз*.

7. **Текучетемъ** е, споредъ Радлова, най-загатното отъ всичкитѣ числа. „Тукъ, струва ми се, безусловно се е вмѣкнула нѣкоя грѣшка“. Радловъ прѣдполага, че това не е просто, а сложно число, което трѣбва да се пише *текучетем* и означава 79, тъй, че тегу отговаря на думата *тох* т. е. 9, *четем* = 70 = четтен (алт); при това *чет* би означавало седемъ и съ него бихме могли да съпоставимъ чув. *сичча*.

Въз основа на горния разборъ Радловъ получава слѣднитѣ названия за *единицитѣ*:

шегоръ (8) = *сакыр* = сегиз, ср. *шехтем*.

двапъ (4) = двата = *тѣрт*. ср. *тутом*.

диломъ (5) = (*биломъ*?) = *пилик*, ср. *алем*.

верени, разбира се, не е нищо друго освѣтъ тат. бир, чув. пер. Ако думата е прѣписана отъ грѣшки, може да се прѣдположи, че по български това число се е произнасяло *бер* или *бере* (3 = 6 и в).

дохсъ, *тог*, *теку*, безъ съмнѣние произлиза отъ тат. *тогус* (9) и се е произнасяло, както трѣбва да се прѣдполага по аналогия на *шегор*, първоначално *токор*, по чув. 9 = *тукур*. По всѣка вѣроятностъ 90 се произнасяло по аналогия на *шехтем* — *тохтом*.

Соморъ. За тая форма Радловъ не намира аналогия въ татарскитѣ нарѣчия. Ако *чет* е 7, то остава само числото *дѣвъ*, и слѣдователно „ако не сме направили грѣшка въ обяснението на значението на другитѣ числа, то самор трѣбва да означава *дѣвъ*“. Но тукъ не намѣрваме подобна форма въ турскитѣ езици, тъй като би било до нѣгдѣ рискувано да се съпостави *сомор* съ *жигир* (отъ *жигирмъ*), *макаръ* и якут. *сѣрбъ* и да би могло да служи като прѣходъ къмъ чув. *биримъ*; скѣпо би било смѣло, споредъ Радлова, да се привежда тукъ за сравнение монголската форма *суяр*.³)

Послѣднитѣ по-систематични тълкувания на прабългарскитѣ езикови остатѣци отъ гледището на турско-татарската теория намираме у *Блау* и графъ *Геза Куунъ*. Първиятъ се ограничава обаче само съ обяснение на нѣколко лични имена. Неговитѣ етимологии намираме въ сборника на *Ф. Бруна*, Черноморье, Одесса 1879, II. 1880. Въ една бѣлѣжка къмъ стр. 317 Брунъ съобщава, че билъ молилъ покойния *Блау*, да му каже мнѣнието си за *Томашековата* рецензия върху *Пречековата* история въ *Zschr. für öst. Gymn.* и *Блау* ималъ любезността, да му изпрати слѣдния отзивъ, който се привежда буквално „какъ слабый знакъ необыкновеннаго его дара комбинации“:

²) *Куникъ* въ една бѣлѣжка къмъ Радловото обяснение се пита, да ли *сомор* не е развалено отъ *шегор* (8)?